

SZÁLAK AZ ANNA-CSOKORBÓL

G U L Y Á S J Ó Z S E F

1.

Szavában galamb rejtezik.
Belémlopja magát,
belémcsempészi,
cukorba úgy a nedv,
illat ruhába.
Gondolataimban setteng.

2.

Ágyad csavart orra
vikinghajó-orr,
elválík a parttól,
kobalt-sirályaid
gyűrűznek hajnalig.

Derekad járása
gyöngyök képződése.

3.

Borzongva összenézünk,
mikor nagybátyád
kukacos nagy orrát
beledugja a pohárba.

Mozgásunk terében
gyorsan kirajzolódik
a növényi rokonság
díszes panorámája.

Arcod hátterében
velős növényzet.

Derekad járása
a végtelent összegyűri.

x

Hús, fény, madár, csillag,
így múlnak napjaink,
tudós növények kezében,
öreg salátával,
közel az úthoz.
A falnak ugrott pohár
belső gyűrűivel.
Kincsekre látok, Anna.
Így élünk, ígért
margaréták árnyékában.
Fonatról s törhetetlen
ruhákról beszélünk,
Olaszországból hozzuk majd,
átugrunk Porečről,
kurta szoknyád,
mondod nevetve,
elvonja a vámőrök figyelmét.

Így múlnak napjaink,
az összetört pohár,
margaréták árnyékában,
közel az úthoz,
nagyon közel az úthoz.

A Balaton s köztem
mélyülő szakadék.

Virágaid közül, Anna,
fájdalmakra látok.

Oda ruhák fehérje.
Ó, fehérségünk vége!

x

A falnak ugrott pohár
gyökerében
nem a napfoltok húzódnak,
ahogy hajtogatod,
hanem a slágerek
s útjaid kifésülhetetlen gubanca.

4.

Láthatatlan vagy már,
annyit látlak.

Délelőttönként szobádban,
ahogy nyúzom a szakállam,
jó arra gondolni,
mikor elég belőled,
van egy pont,
van ahol kialhatlak,
kiheverhetlek,
mint egy nehéz utat,
egy kezdődő vakságot.

5.

Á, dehogy (mondtam),
csak emlékezzünk:
Mária egyik bordó függője is
kigyógyítana belőled,
értékeidből. Igaz,
Mária a kommercialista
szerény tájait díszíti.
Különben, mint te,
ilyen apró bajokat
jógával is gyógyíthatok,
verssel ugyancsak.
O nem, dehogy,
csak legyünk tisztában.

6.

Mint a fúró, siklottunk
a szálkás sötétben.
Félelmek ragadtak lelkemben.
Bensőm piszkolódott
a csúnya gondolatoktól.
Akkor elhatároztam,
visszatérve Bécsből,
végére járok
az ékszerész gyanús látogatásának.

7.

Ahogy itatta kaktuszait,
sírni kezdtem,
letérdeltem (miért is)
a Balatonért,
a törhetetlen ruháért,
a földért, életemért,
igen, a földért,
melyet a háta mögé tett.

S akkor megláttam,
ahogy a kaktusz tuskéi,
kívül vagyok már,
kívül határain,
kívül a térdeplésen,
ahogy a csillag sincs a fénye mögött már.

Egyszerre könnyű lett.
Elviselhetetlenül.

Elmúlt súlyokat,
emeltem vállra, szikkadt fájdalom-terhet,
letörni, roskadni,
súlyokkal leszakadni,
terülve örvényeire,
torokomban mérőónnal.

És lepörgettem,
leszalajtottam,
mint egy guriga tamburahúrt,
szívemről.

8.

Orlandót a negyvenvalahányadik
lapnál hagytam abba,
Panni szobájában,
hol megoldatlan éjszakáink
szemete halmokban.

Egy ászana közben jutott eszembe,
mely a jóságot gyógyítja,
talán soha, soha
nem fogom végigforgatni
e gyémánt-köszörűt.

Virginia! lábaid
a gyémánttermelés súlypontjai.

9.

Az ég kristályában
kinyílt madár állt,
mint gyantában virágszál.

Ezüst ikerszirom,
egy pille hullt ekkor
Orlando lapjai közé,
hirtelen összecsaptam,
lepréselve,
mint egy húsos levélkét.

De honnan emlékeznél!
Szemedben örökké
autógumik szortyogtak,
nem szólva a fonalról,
melyet boldog izgalommal
csempészel át
az osztrák—magyar határon.

Megérem, egy nap
fonallá változol. Megérem.

10.

A távozásban roppant
gyilkos kincseim.

Talán a végéért,
a vége kincséért
hagytalak elmérgesedni,
e versért,
a fontos fájdalomért.

Vagy ízzé tört pohár.

Nem látok nélküléd.